

let forsone sig med dette Forslag. Det er ved Anordningen af 13de December 1837, at der er gjort Bestemmelse angaaende Kunstnernes udelukkende Ret til at meddele Exemplarer af Kunstværker, frembragte ved mechaniske Midler. Jeg skal ikke nærmere indlade mig paa denne Anordnings Bestemmelser i dens Heelhed, men blot gjøre opmærksom paa, at der med Hensyn til de Bestemmelser, som her nærmest vedkomme os, nemlig den Eneret, der tilkommer selve Kunstneren, kan være Tvivl, om de ere fuldkomment hensigtsmæssige og billige ligeoverfor Kunstneren. En Kunstner har nemlig derefter Eneret i 5 Aar og kan faae den forlænget for 5 Aar endnu, men ikke længere. Kunstneren, som har frembragt Landsværket, er altsaa, naar 10 Aar ere forløbne, nødt til at tillade, at man benytter dette hans Landsproduct. Navnligt hvad Billedhuggerne angaaer, maa den ulevende Billedhugger, som har frembragt disse Værker, finde sig i, at En affjober ham en Afstøbning, og over denne Afstøbning tager en Form, som han benytter til en Mængde Afstøbninger, blot for at sælge dem til sin egen Fordeel. Det synes altsaa, at dette snarere maatte være noget haardt mod Kunstneren, end at det maatte betragtes fra en saadan Side, som man betragter Monopoler, thi her er der blot Monopol paa Ens eget Arbejde. Men, om ogsaa der kunde være Tvivl i denne Henseende, hvad Bestemmelsen i Almindelighed angaaer, troer jeg, at de Betænkkeligheder, man ellers kunde have, her i nærværende Tilfælde ville bortfalde. Her tales nemlig om Kunstværker af Danmarks største Kunstner, om de Kunstværker, som denne Kunstner har skænket til sit Fødeland, skænket i den Hensigt at udbrede Kunsten i sit Fædreland, og han har

selv truffet testamentariske Bestemmelser netop for, at disse Kunstværker kunne blive gavnlige for Fædrelandet. Det synes saaledes, at det er en Pligt mod den store Mands Minde og mod Fædrelandet at sørge for, at disse Kunstværker kunne blive udbredte til Publicum paa en Maade, som er Kunstneren værdig. Det er ikke altid Tilfældet, naar det overlades til Enhverformhelt at tage Afstøbninger; disse skee ofte, naar der fortrinligt tages Hensyn til oeconomicke Fordele, temmeligt skødesløst eller i afflidte Former, som man naturligviis nødt vil erstatte med nye. Det er derfor ikke uvigtigt, at der gives et Sted, hvor man kan faae fuldkomment troe og vel udførte Afstøbninger. Museet er i Besiddelse af Formerne, og det har endogsaa dengang, der blev tilstaaet det Eneret, maattet opkjøbe og anskaffe enkelte Former, som vare i Andres lovlige Besiddelse. Jeg skal dernæst tillade mig, at gjøre opmærksom paa, at her blot er Tale om Afstøbninger, ikke om Efterligninger. Der er nemlig saaledes Intet iveien for, at Enhverformhelt kan i mindre Maalestok tage Afstøbninger i Gips, Porcellain, terra cotta eller et hvilketformhelt andet Stof. Men her er det Afstøbninger efter selve Originalerne, efter selve Hovedformerne, hvorom der er Tale. Man burde vistnok heller ikke indskrænke de Efterligninger, der kunne skee efter en udstrakt Maalestok, og som kunne have en gavnlig Indflydelse til Kunstens Fremme i mange Retninger. Naar der altsaa saaledes er Tale blot om Afstøbninger af Thorvaldsens Værker, naar Museet nu er i Besiddelse af Formerne dertil, synes Intet rimeligere, end at den Bevilling, der var tilstaaet samme, maa nyde Forlængelse.